

[L. Rasmussen.]
til Landstinget mønstrede langt flere Stemmer end Venstre, og selv om Socialdemokraterne ved det Valg, der kommer i 1928, igen mønstrer flere Stemmer, saa har Venstre dog sikret sig saa godt, at det endda har flere Mandater i Landstinget end vi Socialdemokrater, uagtet vi har flere Vælgere, og det vil tage yderligere 8 Aar, inden det er muligt at røre ved dette. Dette Landsting skal nu staa som Værn for de Militærlove, der her skal listes igennem af de Konservative og Venstre. Jeg kan forstaa, hvor den højtærede Finansminister maa juble over dette, han, der i 1894 indledede den Politik, som mere og mere er blevet Venstres: Samarbejde med de konservative i Forsvarsspørgsmaalet, han, som Venstres Ledere den Gang beskyldte for at være som Hunden, der vender sig mod sit eget Spy, fordi han indlod sig paa Forhandling med de Konservative i Forsvarsspørgsmaalet. Nu er man naaet til, at man siger: Her har vi en Ordning, i Dag har vi et Flertal, som vi snart mister, men nu gælder det om at sætte en Paragraf ind, der slaar en Bom for et Flertal i Folketinget, som sikrer os mod Folkeafstemning, og vi har jo et Landsting, der er bygget op paa en Levning af den privilegerede Valgret, og i Kraft af dette skal Militærordningen opretholdes. Jeg siger udtrykkelig om Paragraffen, at jeg er overbevist om, at skulde den Situation komme, at der er et virkeligt Flertal i Danmark, der ønsker denne Ordning ændret, og et Landsting, der i Kraft af denne Paragraf har Magten i Hænde og misbruger Magten, vil det betyde, at vi faar bedre Bugt med Landstinget, saa vil det i Virkeligheden være en Undergravning af Landstinget i Stedet for en Styrkelse. Men oven paa denne Mistillid til Folketinget kommer Ministeren og siger: Jeg er ked af de evige Debatter om Militærordningen; hvorfor kan vi ikke bære os ad som andre Steder, hvorfor kan vi ikke se at komme til Enighed og Forstaaelse — og han er ked af, at vi slemme Socialdemokrater ikke vil inklade os i en saadan Forhandling, at vi kan faa et Forlig i Stand, lige efter at han har budt § 299, hvor han siger: Vi vil gøre alt for, at de, selv om de faar Flertal i Folketinget, ved Hjælp af denne § 299 skal være afskaaret fra at kunne røre ved denne Lov. Den

Ordning, Venstre fik i 1922, blev vedtaget i et Møde, hvor der var 149 Medlemmer til Stede i Salen, med et Mindretal af Stemmerne, og den Ordning, vi ønskede, er vedtaget med et Flertal af Stemmerne — jeg erindrer ikke, om de var her alle den Dag, men i saa Fald vilde der have været et Flertal for os. Hvor kan Venstre mene, at det, naar det stadig orienterer sig til konservativ Side, kan faa Ro? Kan Ministeren nævne mig et Land, hvor Venstre orienterer sig til national konservativ Side i Forsvarsspørgsmaalet, og hvor der er Ro om den Sag. Nej, den Orientering, her finder Sted, vil skabe Uro, og den vil øge Uroen efter det Forsøg, her gøres paa at indsmugle yderligere Forhøjelser i Loven. Hvis en Spaaemand vilde være staaet op i 1895 og i 1901 og havde oplæst § 299 og have sagt: Det gælder ene og alene Militærlovene, det staar ikke i nogen anden Lov, men i Forslaget om Militærudgifterne sætter Venstre løs, saaledes at Folketinget, der ellers har Hovedindflydelsen paa Finansloven, udelukkes — vilde man have sagt: Det er ganske umuligt.

Det har vist sig, at slet Selskab fordærver gode Sæder, og Venstre har været i slet Selskab ved Militærlovene lige siden 1901. Ja, slet Selskab siger jeg — jeg haaber ikke, det bliver misforstaaet, det er militærpolitisk slet Selskab, jeg mener.

Det er et Gode ved den Ordning, vi har, og den Ordning, som her vil komme, at den ikke skaber falsk Tillid. Da vi fik Militærordningen af 1909, stod Venstres gamle Hærløvsordfører, Jungersen, op og advarede imod den Ordning, henviste til, hvad der passerede i 1864, og sagde: Skab nu endelig ikke en Ordning, der giver Tillid i Befolkningen og hos vore Befalingsmænd, for det var Tilliden til en daarlig Ordning, der skaffede os 1864 og Tabet af Sønderjylland. Lad os nu ikke atter faa en daarlig Ordning her, som der er Tillid til. Jeg er tilbøjelig til at tro, at der hos visse var en Tillid til Ordningen af 1909. En Ting ved jeg: Skulde det Forslag, her foreligger, blive gennemført, eller beholder vi Ordningen af 1922, den uærlige Ordning, der skaber Rammerne uden at skaffe Midlerne, saa er vi naaet til, at der ikke hos en eneste i hele Danmark er Skygge af Tillid til Militærordningen. Det er et Gode, at der